

Nejdražší Pane,

přicházíme k Tobě v čase, kdy mnozí v naší zemi trpí nemocí nebo mají strach, jiní pracují a jejich síly jsou už vyčerpány, a další se bojí o osud svých podniků. Předkládáme Ti každého z nich – prosím, uzdravuj, potěšuj, dávej sílu a naději ochotu snášet to, co ná život přinese. Dotkni se jejich srdcí, aby se přiblížili k Tobě, a ne naopak.

Prosíme Tě za země, kde mnoho lidí zemřelo. Prosíme Tě za jejich rodiny a přátele, za ty, kdo mají smutek a hořkost, dej jim balzám své útěchy.

Byli jsme donuceni k pústu od mnohých věcí, na které jsme zvyklí. Ved' nás, Duchu svatý, abychom ten čas využili, byli s Tebou, věnovali Ti svou pozornost a rozjímali nad svým životem. Vyznáváme, že v ruchu všedního dne Tě někdy zanedbáváme – kéž tato chvíle patří Tobě.

Žalm 23

(Bible Kralická)

1 Žalm Davidův. Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku.

2 Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí.

3 Duši mou očerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své.

4 Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje.

5 Strojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřátelům, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj naléváš, až oplývá.

6 Nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všechny dny života mého, a přebývati budu v domě Hospodinově za dlouhé časy.

Připadá mi, že někdy je nutné upozorňovat (a proto upozorním, všímaví prominou) na to, že žalm 23 nejsou jen první tři verše, a básník neprožíval jen idylku. Pokud byl básníkem skutečně král David, tak o něm víme naprosto přesně, kolik špatných časů zažil. I kdyby ne, druhá polovina žalmu mluví jasně: má nepřátele mezi lidmi a má před očima vyhlídku na “údolí stínu smrti”. Středověcí a reformační autoři vykládali “údolí stínu smrti” jako prostě smrt – smrt, která přichází na každého a nevyhneme se jí (pokud nebudeme mezi těmi, kdo se dožijí Posledního soudu). Na cestě do nebe čeká i toho nejvěrnějšího těžká zkouška.

A přece nemusíme propadat strachu. Bůh je s námi a dělá všechno proto, aby naše putování zlymi místy a časy skončilo šťastně na hezké pastvině. Skutečná ovce té doby a krajiny nemohla počítat s neustálou dobrou pastvou. Někdy bylo nutné se přestěhovat na jinou pastvinu přes všechna skaliska, rokliny, pustiny a tak podobně. A pastýř byl od toho, aby ji tam dovedl. Někdy kolem kroužili vlci či lvi. A pastýř bránil. Ovce především potřebovala mít důvěru a jít za ním.

Žalm 23, ale vůbec žalmy jsou úžasným svědectvím o tom, že člověk patřící Hospodinu často zažívá zlé časy, ale také prožívá Boží záchranu a péči. Není tam místo na prázdné iluze: když uvěřím v Boha, budu neustále šťastný už v tomto životě. To Bible neříká, neustálé štěstí se zaslubuje až v Božím království. Na druhou stranu, žalmy ukazují, že člověk si může také Bohu postěžovat, klást Mu nepříjemné otázky, zoufat si a plakat. To není žádný hřích ani hanba. Jen je potřeba k tomu mít alespoň špetku důvěry v Něho, ochoty poslechnout si Jeho odpověď, přijmout Jeho záchranu, i když třeba přichází později nebo jinou formou než jsem čekal.

Absolutní nedůvěra a skepticismus vůči Bohu už je – pokud ne rovnou hříchem, tak cestou k němu. Můžete si vzpomenout na reptání Izraelců na poušti, které naplňovalo Hospodina takovým zoufalstvím a hněvem, ale i na Adama a Evu v zahradě Eden. To první sklouznutí na šikmou plochu bylo zapříčiněno nedůvěrou – “Bůh nám lhal?” “Je tady nějaké dobro, které nám nechce dopřát?” “Nemyslí to s námi dobře?”

Náš svět je dodnes plný následků tohoto špatného rozhodnutí, včetně nemocí a dalšího utrpení. A Bůh volá nás, kteří jsme už poznali Jeho dobrotu a záchranu, abychom se stále znovu cvičili v

důvěře k Němu, schopnosti projít v Jeho vedení pouští a přes propasti až na zelené louky, tváří v tvář protivníkům přijímali Jeho požehnání, a v údolí stínu smrti, ať je tím údolím cokoliv, se spolehli na Jeho ochranu a utěšovali se pomyslením na Jeho sílu. Není to nic samozřejmého. Když čtu zprávy o tom, jak lidé, kteří se necítí nemocní, obléhají testovací laboratoře, tak je o to víc poznat, že klidná statečnost a odevzdání do Božích rukou není masově rozšířená. Lidé, kteří vytěsnili myšlenku na smrt, protože nevěří v nebe, se v čase ohrožení probouzejí do nepříjemné reality. A Boží lid může být svědectvím o tom, že nepříjemná realita je stejná pro všechny, ale “Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velikého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše, necht’ nás posílí ve všem dobrém...”(Žd 13,20-21a) a “To jsem vám pověděl, abyste našli ve mně pokoj. Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.” (J 16,33). Amen.